

POSTANOWIENIE

Dnia 30 lipca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grzegorz Chojnowski
Sędziowie:	SA Stanisław Kucharczyk SA Bogumiła Metecka-Draus (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Karolina Pajewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Wiesławy Palejko

po rozpoznaniu w sprawie **D. O.**

zażalenia wniesionego przez obrońcę skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 26 czerwca 2014 r., sygn. akt III K 104/14

w przedmiocie umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego

postanawia:

I. na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy;

II. na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2009 r., Nr 146, poz. 1188 ze zm.) w zw. z § 2 ust. 3 i § 14 ust.

5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz. U. z 2013 r. poz. 461) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. M. kwotę 147,60 (stu czterdziestu siedmiu 60/100) w tym podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu D. O. z urzędu.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego i kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa. W uzasadnieniu wskazał, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej, a tym samym do wydania wyroku łącznego. D. O. czyny popełniał już po dacie wydania kolejnych wyroków. Pierwszy wyrok w sprawie Sg 251\99 zapadł w dniu 6 grudnia 1999r. (którym orzeczono m.in. kary ograniczenia wolności oraz karę grzywny za popełnione wykroczenia). Po dacie wydania tego wyroku skazany popełnił przestępstwa w dniu 27 lipca 2000 r. i w okresie od sierpnia 2000r. do połowy października 2000 r., osądzone wydanym w dniu 19 marca 2001r. wyrokiem w sprawie IIK 406\00. Kolejne przestępstwo skazany popełnił w dniu 23 listopada 2001r. i wyrokiem wydanym w dniu 2 kwietnia 2002r. w sprawie IIK 79\02 została D. O. wymierzona kara grzywny. Osadzone w wyżej opisanych sprawach czyny nie tylko nie pozostają ze sobą w zbiegu

realnym, ale wskazać również należy, że wymierzono za nie kary innego rodzaju nie podlegające łączeniu. Kolejne czyny skazany popełnił w dniu 16 grudnia 2002r. i w okresie od 17 grudnia 2002r. do 20 stycznia 2003r., które zostały osadzone wyrokiem z dnia 15 maja 2003r. w sprawie VIK 91\03. Po dacie wydania tego wyroku D. O. w dniu 8 lipca 2006r. popełnił czyn osadzony wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 22 listopada 2006r. w sprawie IIIK 185\06. Kolejny czyn w sprawie IIK 710\11 został popełniony w dniu 2 lipca 2009r., zatem już po dacie wydania wyroku w sprawie IIIK 185\06. Dlatego stwierdzić należy, że D. O. nie popełnił dwóch lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw.

Biorąc pod uwagę, że w niniejszej sprawie umorzono postępowanie o wydanie wyroku łącznego, stąd w oparciu o treść art. 632 pkt 1 k.p.k. kosztami postępowania należało obciążyć Skarb Państwa.

D. O. zaskarżył całe powyższe postanowienie i wskazał, że Sąd Okręgowy błędnie nie wydał wyroku łącznego co do części wyroków z powodu, że wymierzono za nie kary innego rodzaju. Kodeks karny, a przede wszystkim art. 85 k.k. uwzględnia i zezwala na łączenie kar innego rodzaju z różnych wyroków. W sprawie zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej, a tym samym wydania wyroku łącznego. Ponadto Sąd Okręgowy nie zaliczył na poczet kary pozbawienia wolności rzeczywistego okresu pozbawienia wolności, tj. tymczasowego aresztowania w okresach: od 30.10.2000 r. do 17.11.2000 r. w sprawie SG 350/00 oraz od 5.12.2005 r. do 28.02.2006 r. w sprawie DS. 3146/05.

Tak argumentując wnioskodawca wniósł o wydanie wyroku łącznego i zaliczenie w poczet kary okresów tymczasowego aresztowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie skazanego okazało się bezzasadne i to w stopniu oczywistym.

Stosownie bowiem do treści art. 569 § 1 k.p.k. wydanie wyroku łącznego możliwe jest wyłącznie wówczas, gdy zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów. Zgodnie zaś z treścią art. 85 k.k. jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa. Podstawowym zatem warunkiem wydania wyroku łącznego jest stwierdzenie, że skazany popełnił dwa lub więcej przestępstw objętych różnymi wyrokami, zanim zapadł co do nich pierwszy chociażby nieprawomocny wyrok.

Tymczasem w realiach przedmiotowej sprawy, jak prawidłowo ustalił Sąd I instancji, każdego kolejnego przestępstwa skazany dopuszczał się już po wydaniu wyroków skazujących za wcześniejsze naruszenia prawa. Pierwszy wyrok, spośród analizowanych w sprawie, zapadł w dniu 6 grudnia 1999 r., a skazany dopuścił się kolejnego przestępstwa 27 lipca 2000 r. i w okresie od sierpnia 2000 r. do połowy października 2000 r. Ten z kolei czyn został objęty wyrokiem wydanym w dniu 19 marca 2001 r. (sygn. akt II K 406/00), a kolejne przestępstwo skazany popełnił po tej dacie, bowiem w dniu 23 listopada 2001 r. (osadzony wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2002 r., sygn. akt II K 79/02). Kolejne czyny skazany popełnił w dniu 16 grudnia 2002 r. i w okresie od 17 grudnia 2002 r. do 20 stycznia 2003 r. Wyrok co do nich zapadł w dniu 15 maja 2003 r. (sygn. akt VI K 91/03). Po dacie wydania tego wyroku D. O. w dniu 8 lipca 2006r. popełnił czyn osadzony wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 22 listopada 2006r. w sprawie IIIK 185\06. Kolejny czyn w sprawie IIK 710\11 został popełniony w dniu 2 lipca 2009r., zatem już po dacie wydania wyroku w sprawie IIIK 185\06.

W tej sytuacji w sprawie skazanego nie wystąpiła sytuacja, w której popełniłby on chociażby dwa przestępstwa zanim zapadł wyrok za któreśkolwiek z nich i która to dopiero uprawniałaby do wymierzenia kary łącznej. Zasadnie zatem

Sąd I instancji uznał, że w sprawie nie wystąpiła przesłanka określona w art. 85 k.k. pozwalająca na wydanie wyroku łącznego i postępowanie w tym zakresie umorzył na podstawie art. 572 k.p.k.

Już brak spełnienia wyżej wskazanej przesłanki, czynił w pełni zasadnym zaskarżone postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie. Odnosząc się jednak do zażalenia D. O. należy zaznaczyć, że wbrew odmiennym twierdzeniom zażalenia Sąd orzekający słusznie zauważył również, że wydaniu wyroku łącznego sprzeciwiają się dodatkowo rodzaje kar wymierzone w sprawie Sg 251/99 z dnia 6 grudnia 1999 r. (orzeczono karę grzywny i ograniczenia wolności) oraz II K 406/00 z dnia 19 marca 2001 r. (kara pozbawienia wolności). Łączeniu podlegają bowiem kary tego samego rodzaju, a nadto ustawodawca, na podstawie art. 87 k.k. dopuścił możliwość połączenia kar pozbawienia wolności i ograniczenia wolności. Brak przy tym podstaw prawnych do połączenia w wyroku łącznym kar: grzywny i ograniczenia wolności, jak postulował wnioskodawca.

Poza przedmiotem rozstrzygania pozostawało zaliczenie na poczet kar pozbawienia wolności okresów rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawach, wskazywanych przez skazanego do wyroku łącznego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do zakwestionowania stanowiska Sądu pierwszej instancji i utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy.

Wysokość zasądzonego na rzecz obrońcy wynagrodzenia za czynności wykonane z urzędu uzasadnia art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2009 r., Nr 146, poz. 1188 ze zm.) oraz § 14 ust. 5 w zw. z §2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).